

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

судом, рішення якого буде остаточним для сторін (крім чітко визначених у законодавстві випадків, коли можливе його оскарження дійсно дозволить з економити на судових витратах, сплативши «разові» витрати, пов'язані з вирішенням спору третейським судом, а також, за необхідності, судовий збір за подання до господарського суду заяви про видачу виконавчого документа на примусове виконання рішення третейського суду в розмірі 1720,50 грн (або 229,40 грн – якщо така заява подається до загального суду) [5].

Перш за все зазначимо, що міжнародний арбітраж у сфері інтелектуальної власності позбавлений атрибутів державної влади і тому не може примусово від свого імені викликати свідків, витребувати від державних органів або третіх осіб документи, матеріали, докази, накладати арешт на майно або грошові кошти. Також можливості ЛКМАС залучати позивачів або відповідачів, замінити неналежних позивачів або відповідачів обмежуються рамками арбітражного застереження.

Отже, перевагами арбітражного суду є проста процедура, короткі терміни розгляду, розумні витрати, закінченість рішення. Рішення арбітражу остаточне. Тобто як перевага зазначалося, що сторони отримують закінчений судовий продукт, а це дозволить ефективно та швидко вирішувати спори.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ерпилева Н.Ю. Актуальні проблеми міжнародного комерційного арбітражу// Законодавство та економіка. - 2002. - № 2, 3.
2. Закон України «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24 лютого 1994 р. (із змінами та доповненнями).
3. Підпригора О. О. Проблема правового регулювання інтелектуальної власності за законодавством України. — Харків, 1999. — 34 с.
4. Галенская Л.Н. Альтернативні аспекти вирішення спорів// Журнал міжнародного приватного права. - 2001. - № 1.
5. Біляєв С.А. Взаємодія арбітражних та державних судів в ході третейських розглядів// Міжнародний комерційний арбітраж. - 2006. - № 3.

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ

Прокопенко П. С.

аспірант кафедри АГПФЕБ юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Гаруст Ю. В.

д.ю.н., доцент кафедри АГПФЕБ юридичного факультету

Сумського державного факультету

На сьогоднішній день скорочення кількості наглядових органів, дерегуляція та зменшення кількості точок дотику держави та бізнесу є пріоритетними завданнями визначеними Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020». Наявна проблема ефективного реформування системи наглядових органів, що діють на ринку фінансових послуг. Для того, щоб визначитись із необхідністю та шляхами такого реформування слід проаналізувати діючий адміністративно-правовий механізм регулювання даних відносин. Саме це дало поштовх для дослідження даного питання.

Окремі питання з даної теми розглядалися такими вченими як: Слободян О.А., Ящишак О.Р., Сеннікова Ю.В., Кравцова І.В, Некрасова О.Л, Кривенко Л.В., Ісаєва О. В. та ін.

Метою роботи є аналіз особливостей та перспектив подальшого розвитку механізму адміністративно-правового регулювання ринку фінансових послуг.

У Верховній раді України за ініціативи Президента зареєстровано Проект Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо консолідації функцій із державного регулювання ринків фінансових послуг» № 2413а від 20.07.2015 у відповідності до якого планується передати повноваження Нацкомфінпослуг, у частині регулювання та нагляду у системі накопичувального пенсійного забезпечення, регулювання та нагляду за функціонуванням фінансово-кредитних механізмів і управління майном при будівництві житла та операціях з нерухомістю до НКЦПФР. Решту повноважень, а саме: державне регулювання страхової діяльності, системи кредитної кооперації та усіх інших видів небанківських фінансових послуг, які не пов'язані з ринками цінних паперів та похідних (деривативів), фондовим ринком та системою накопичувального і недержавного пенсійного забезпечення планується передати НБУ.

На наше переконання для створення єдиного мегарегулятора існують усі необхідні передумови:

1. Банки, страхові компанії та фондові компанії конкурують на тих же ринках, за тих самих клієнтів, за аналогічні або ідентичні лінії продуктів, через ті ж канали збуту.

2. Конвергенція продукції особливо просунулась у іпотечні кредити, торгівлю деривативами.

Створення єдиного мегарегулятора забезпечить:

1. Захист споживачів та інвесторів посилиться завдяки одному керівнику ринку фінансових послуг в цілому.

2. Покращення представництва інтересів України на міжнародному рівні щодо регулювання ринку фінансових послуг.

3. Більш ефективне спостереження, уникаючи дублювання.

4. Кращий внутрішній розподіл ресурсів.

5. Зниження непрямих наглядових витрат.

Кривенко Л.В. та Ісаєва О.В. зазначають: «Розглядаючи питання шляхів створення в майбутньому єдиного органу регулювання фінансового ринку України, науковцями й практиками пропонуються різні варіанти, однак найчастіше висловлюються думки щодо його заснування на базі НБУ. Це цілком логічно, оскільки страхові компанії, кредитні спілки, інвестиційні та інші фінансові компанії зазвичай проводять усі свої платежі через банківські рахунки. Однак при цьому звітність вони подають до інших регулюючих органів, тому НБУ не має можливості вчасно зупинити зловживання й порушення. Ставши мегарегулятором, він зможе робити це значно швидше. Окрім того, серед усіх діючих на сьогоднішній день регуляторів фінансового ринку в Україні, саме НБУ має найбільший досвід роботи та політичну підтримку» [3].

Не зважаючи на те, що ми підтримуємо політику скорочення кількості органів державного нагляду та контролю на нашу думку покладення на НБУ додаткових повноважень буде перешкоджати виконанню його основної функції передбаченої ч. 2 ст. 99 Конституції України – забезпечення стабільності грошової одиниці. З якою він і так не справляється.

Ми вважаємо, що більш вдалим буде провести реструктуризацію контрольно-наглядових органів за для створення єдиного мегарегулятора залишивши у НБУ лише поточний контроль за діяльністю банків на основі актів виданих мегарегулятором та

інші повноваження пов'язані із забезпеченням стабільності грошової одиниці (наприклад, встановлення курсу обміну валют). Єдність повноважень щодо прийняття нормативно-правових, контролю за їх виконанням в одному регуляторі щодо усіх учасників ринку фінансових послуг забезпечить логічність та послідовність у регулюванні ринку фінансових послуг.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР [Електронний ресурс] / Верховна рада України. Інформаційний сервер: [сайт]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

2. Проект Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо консолідації функцій із державного регулювання ринків фінансових послуг» від 20.07.2015 № 2413а [Електронний ресурс] / Верховна рада України. Інформаційний сервер: [сайт]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=56124.

3. Кривенко Л.В., Ісаєва О.В. Доцільність запровадження моделі мегарегулятора фінансового ринку в Україні [Електронний ресурс] / eUABIR. Electronic Institutional Repository of the Ukrainian Academy of Banking of the National Bank of Ukraine: [сайт]. – Режим доступу: <http://dspace.uabs.edu.ua/jspui/handle/123456789/13792>

МІНІСТЕРСТВО РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ БУДІВНИЦТВА ТА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТ, ЩО ЗДІЙСНЮЄ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СИСТЕМОЮ УКРАЇНИ

Прокопович В.В.

*студентка V курсу юридичного факультету
Сумського державного університету*

Фінансову систему держави можна розглядати у кількох аспектах. Інколи цю категорію ототожнюють із категорією "фінанси країни". Взагалі у вітчизняних підручниках термін "система" (з грец. — "поєднання", "утворення") найчастіше трактується як сукупність визначених елементів, між якими є закономірний зв'язок чи взаємодія [2, с. 47]. На основі цього трактування можна визначити свою дефініцію фінансової ситеми. Фінансова система – це сукупність суб'єктів які здійснюють надані їм законодавством відповідні функції щодо регулювання фінансів держави.

Так, російські вчені Дробозіна Л.А., Родіонова В.М. визначають фінансову систему як сукупність різних сфер фінансових відносин, в процесі яких створюються і використовуються фонди грошових коштів [3, с. 31].

Фінанси завжди функціонують у певній системі, яка складається з багатьох елементів, якими є суб'єкти фінансової діяльності, що здійснюють фінансові операції між собою. Кожен із суб'єктів виконує операції з мобілізації, розподілу і використання фінансових ресурсів, пов'язаних з проведенням певних видів діяльності. Такі операції здійснюються в певних умовах і підлягають регулюванню державними органами влади та управління [4, с. 23]. Одним із таких суб'єктів, що здійснює управління фінансовою системою України є Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України.

Відповідно до Положення про Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України